

I PER FI, LES PERSONES

5 I. SOM EL NOSTRE **PASSAT**

Aquest congrés d'IdPV es dona en un moment polític fonamental. Després de 20 anys de governs de la dreta és possible un canvi al País Valencià. Un canvi pot suposar no només el final del govern de la dreta després 20 anys de polítiques contràries als interessos de les persones i d'haver fet de la corrupció i del clientelisme una fórmula per perpetuar-se en el poder. Tot apunta que serà un procés que canviarà la correlació de forces polítiques que s'ha conegut des del restabliment de les llibertats democràtiques. El resultat de les eleccions europees marca una tendència que apunta en una doble direcció: per una banda fa aigües el bipartidisme imperant i, per una altra, es qüestiona en la seua totalitat el sistema de pactes i acords sorgits en la transició i que una gran massa social viu com uns fets aliens en els quals no només no han participat, sinó que perceben que estan impossibilitant la participació política directa. Aquesta impugació afecta directament al nostre estatut d'autonomia, una llei plena de mancances, renúncies, retalls i insuficiències que IdPV ha denunciant des de l'inici de la seua existència com a partit. I també des d'abans d'aquesta realitat organitzada.

20 I es que ara fa 25 anys que un grup de dones i homes, "que mantenen l'exigència d'una societat més justa i que estan per la recuperació nacional del poble valencià", decebut per la ruptura del primer intent de constituir una força política unitària i plural, que unira allò social amb allò nacional (amb la ruptura del pacte Esquerra Unida-Unitat del Poble Valencià) decidiren constituir un corrent polític anomenat "corrent per la renovació de l'esquerra i el nacionalisme al País Valencià" (i que els mitjans de comunicació anomenaren sempre "corrent nacionalista"), que el 4 de abril de 1998 es convertiria en "Esquerra i País" i posteriorment, el 20 d'octubre de 2007, en INICIATIVA DEL POBLE VALENCIÀ (IdPV).

30 L'objectiu d'aquest corrent, renovar l'esquerra i renovar el nacionalisme, es concretava en "la necessitat d'articular i donar cos a eixe moviment polític i social, d'esquerra i nacionalista, unitari i plural, participatiu i de nous moviments socials que potser fa falta al País Valencià. [...] Per a fer-ho, hem de fer un llarg camí, el que va des de les velles formes de fer política a una nova forma de fer política, la seua conversió en un moviment polític i social, ample i plural. Que per la seua forma d'adhesió, organització i funcionament puga convertir-se en la "casa comuna" dels elements més valuosos dels moviments socials que s'oposen al sistema capitalista, ja siga des de l'esquerra, l'ecologisme, els moviments d'alliberament nacional, el feminisme [...] És evident que aquest camí no es pot fer d'avui

per demà, caldrà fer-lo a poc a poc, en la mesura que els sectors socials cridats a participar-hi vagen veient la necessitat, perquè aquest és un camí en què cal sumar i no restar, i on ningú ha quedar-se **fotut i arrimat al marge.**”

- 5 Aquest text no està escrit ara per un debat en Compromís, està escrit en 1989, fa 25 anys. I ha estat una de les senyes d'identitat de les dones i homes que formem part de IdPV.

Des del naixement, sempre hem estat representats a les principals institucions valencianes. En les actes i els llibres de sessions de les Corts Valencianes queden reflectides les nostres
10 propostes socials, nacionals, econòmiques, ecològiques... No som uns nouvinguts a la política valenciana i fa molts anys que al parlament valencià hem portat propostes polítiques sobre els aspectes que considerem importants per a la gent i per al territori.

En la primera assemblea d'Esquerra i País, celebrada el 4 d'abril de 1998, es va aprovar un
15 manifest polític on es definien els principals trets d'identitat:

a) Renovar el nacionalisme: Sobirania per al País Valencià, autodeterminació i estat confederal. “Nosaltres som nacionalistes valencians en la mesura que el nostre nacionalisme és el d'una reivindicació pendent, vinculada a les transformacions de l'ideari socialista. Per dir-ho en paraules de Fuster **ens sentim nacionalistes perquè els altres no
20 ens permeten deixar de ser-ho.** Nosaltres treballem pel reconeixement del dret d'autodeterminació com un dret permanent dels pobles [...] Apostem per un Estat Confederal dins d'una federació de pobles d'Europa.”

25 b) Renovar l'esquerra: “Existeix una majoria explotada, alienada culturalment, ampla i complexa, que ha substituït l'obrer clàssic per assalariats individuals i col·lectius, tot entenent aquests darrers com els petits comerciants i industrials, agricultors... que són en tot cas també totalment dependents d'unes lleis de mercat i d'uns impactes informatius que marquen i només afavoreixen les grans multinacionals i transnacionals i els estats amb
30 les seues institucions econòmiques i socials. Una societat hegemonitzada pel conservadurisme amb els seus valors culturals. Renovar els continguts que defineixen les esquerres per a ser creïbles i renovar les formes organitzatives perquè els partits deixen de ser un fi en si mateix, en particular per les relacions de poder que generen, ha de ser un objectiu bàsic. Caldria considerar els partits polítics com a mediadors entre els drets de
35 les persones, de la societat i el mitjà on es desenvolupen...”

c) La terra: “Els efectes del desenrotllisme, de l'explotació intensiva dels recursos i de l'especulació urbanística, han disparat les alarmes respecte a la possibilitat del col·lapse ecològic a nivell planetari. Per aquesta situació concreta i per la nostra coresponsabilitat en
40 la conservació del medi ambient en el conjunt de la terra hem de signar des de l'esquerra i

el valencianisme un PACTE ECOLÒGIC que represente un compromís indefugible amb dos línies d'actuació:

- 5 1. Protecció de les característiques ecològiques existents, impedit qualsevol actuació que pugua afectar-les.
2. Determinació dels indicadors de sostenibilitat ecològica del nostre territori i aplicació a tota programació d'activitats que es pugua donar."

10 d) Un Bloc pel País Valencià. "el que cal és posar-se a treballar per la conformació d'un bloc que pugua transformar el País Valencià i vèncer la dreta. Cal una ampla entesa que pot traduir-se en fórmules de col·laboracions electorals i post electorals."

15 Deu anys després de constituir el corrent nacionalista, els objectius i somnis que l'impulsaren continuaven intactes.

15 **D'ESQUERRA I PAÍS A INICIATIVA DEL POBLE VALENCIÀ**

Al començament del mil·lenni, comencen a obrir-se pas entre l'esquerra amb sensibilitat mediambiental els plantejaments de l'esquerra verda europea. En paraules de Daniel Cohn-Bendit, "El socialismo tradicional, autoritario o libertario, ha encarnado siempre la utopía de la emancipación colectiva, la emancipación de los oprimidos. Por el contrario, el liberalismo ha monopolizado durante largo tiempo la libertad individual y el derecho a la singularidad. La oportunidad y la responsabilidad que se nos presenta es la de superar este enfrentamiento histórico. La tercera izquierda verde está armada para hacerlo."

25 Al 2001, Michael Lowy y Joel Kovel publicaren el **Manifest Ecosocialista**, on entre altres coses plantejaven: "La crisis de la ecología y el derrumbe social están profundamente interrelacionados y deben ser vistos como manifestaciones distintas de unas mismas fuerzas estructurales."

30 L'esquerra valenciana renovadora tenia un marc teòric on treballar després d'anys de debats i desorientació, una idea, un manifest a què sumar-se. El 20 d'octubre del 2007 se celebra el congrés fundacional d'Iniciativa del Poble Valencià, que emmarca la nostra formació política **en el marc ideològic de l'ecosocialisme, que combina els ideals de progrés de l'esquerra, l'ecologisme i el valencianisme polític.**

35 Partint de la idea de pensar globalment i actuar localment, IdPV havia trobat per al País Valencià, (el seu espai local d'intervenció), un pensament global per establir una alternativa al sistema de societat, estat i governs actuals. IdPV havia posat en valor l'esquerra verda valenciana. Es posava al servei de valencians i valencianes un projecte de transformació social, nascut des de baix i en la seua terra, un projecte propi no sucursalista ni dogmàtic,

que reconeix la pluralitat de les forces cridades a participar en eixe projecte de canvi al País Valencià, i que busca aliats per a dur a terme el seu projecte de transformació.

5

II. **COMPROMÍS**, LA NOSTRA APOSTA ESTRATÈGICA.

IdPV va participar en la fundació de Coalició Compromís, per obrir un espai de convergència política que creara l'oportunitat d'aglutinar i tornar a il·lusionar persones que no trobaven en la socialdemocràcia ni a l'esquerra tradicional els instruments de canvi necessaris, i que veuen en este projecte un referent que pot fer front al bipartidisme i 10 servisca per introduir un canvi al País Valencià. La voluntat declarada del nou projecte polític era sumar "els sectors socials que s'han quedat orfes de representació en la defensa dels seus interessos i han generat noves formes d'intervenció assumint que l'acció política no només es fa des de les plataformes partidistes, que en ocasions no representen 15 adequadament la ciutadania, perquè han generat una **casta política** allunyada dels interessos de la majoria".¹

La resolució política aprovada al 2n Congrés i ratificada al III Congrés, definia 20 COMPROMÍS com la nostra aposta estratègica.

Aquesta aposta que Iniciativa fa per la coalició Compromís vol continuar el procés d'ocupació de l'espai polític, social i electoral alternatiu que puga representar majoritàriament la societat valenciana amb l'objectiu de ser una alternativa real de govern per a la Generalitat al servei del poble valencià. Ara, quatre anys després d'aquell 25 Congrés, amb la presència de Compromís en tots els àmbits institucionals del País, de l'Estat i d'Europa, cal anar més enllà i crear les condicions, en la línia política que ja s'ha anat perfilant, perquè Compromís supere l'actual fase de coalició de partits i es dote dels mecanismes organitzatius necessaris perquè siga legalment el que la ciutadania percep de fet: una força política estable i permanent. La pluralitat ha de seguir sent un senyal 30 d'identitat clarament visible. El consens, el diàleg, la coralitat i la visibilitat de la diversitat han de ser les seues divises.

Si la coalició electoral va ser útil per transmetre els valors de democràcia, pluralitat, cooperació i integració de tres organitzacions diferents, hui aquesta proposta està de fet 35 superada. A hores d'ara i amb les darreres modificacions de la legislació sobre partits polítics l'única fórmula legal de fer possible açò és per mitjà d'una federació de partits.

És per això que les persones que integrem IdPV, hem treballat de valent per a fer una

---

¹ Ponència política del III Congrés d'Iniciativa del Poble Valencià. 30 de març del 2012.

iniciativa

coalició
compromís

5 federació en la qual hi hauria un funcionament mixt, de manera que als àmbits locals i comarcals s'estaria com a hores d'ara i les estructures de País se sustentarien en un reconeixement del paper dels partits que fera necessari el seu consens per a les presències públiques i convocatòries electorals. Al mateix temps s'establiria un mecanisme
10 5 incentivador de la participació en aquests àmbits de les persones adherides individualment que permetera la seua adscripció individual i permanent o conjuntural a opcions d'opinió. És a dir, en el terreny legal hem de ser una federació de partits, però en la pràctica funcionar com una organització de nou tipus, un mena d'organització de masses sense disciplina de vot, amb estructures pròpies, direcció pròpia al territori i representació dels
15 10 partits i els corrents, o agrupacions polítiques estables en els màxims òrgans de direcció, Executiva Nacional i Consell General, on també podrien tindre presència les organitzacions socials.

15 15 III. ÉS L'HORA DE **QÜESTIONAR-HO TOT**

Al III Congrés d'Iniciativa, vam fer una anàlisi de la situació que s'està vivint a Europa que, a grans trets, continua sent vàlida. La nostra anàlisi d'aquell moment partia de la base que, sota l'embolcall extern d'una crisi econòmica, s'estaven donant paral·lelament tres processos que conduïen a un profunda involució en les relacions socials, l'actuació política
20 15 i la sostenibilitat ambiental. Vam analitzar els tres vessants d'una mateixa crisi profunda, la política, l'ecològica i l'econòmica, que actuen alhora però que poden ser estudiades separadament. Hi ha un interès especial, per part de la dreta política i l'oligarquia econòmica, per centrar la visió únicament en l'aspecte econòmic, perquè, objectivament, és el que incideix més directament sobre la vida real de les persones.

25 20 Des de la nostra concepció ecosocialista, els tres aspectes són dimensions del mateix col·lapse del sistema que hem conegut a Europa després de la segona guerra mundial, perquè la inicial crisi financera que va començar als Estats Units d'Amèrica al 2008 ha constituït l'argument formal per aplicar un formidable canvi social, polític, econòmic que
30 25 ha fet saltar pels aires l'estatus quo existent.

La socialdemocràcia clàssica ha mostrat la seua incapacitat per a oferir alternatives creïbles a les receptes de la Troika en el millor dels casos, perquè en el pitjor s'ha convertit en col·laboradora necessària o còmplice silenciosa de l'estafa global. Aquest fet, junt a les
35 30 polítiques derivades de l'aplicació de les polítiques de la dreta econòmica i política, ha generat una desafecció generalitzada d'amples estrats populars cap als responsables públics. D'aquesta manera s'ha arribat a identificar la política com un dels problemes de la situació, i no com l'única possibilitat de solució. I a les oligarquies financeres els interessa situar la política en l'univers dels problemes, perquè la política consisteix en posar límits al

poder i ampliar els drets de les persones, i això és un problema per als poderosos. Cal ressituar, per tant, la política en el terreny del poder ciutadà, front a tendències totalitàries.

5 D'altra banda, l'estratègia de la por ha arribat a calar en àmplies capes socials que han cregut que davant el vendaval calia preservar el mínim imprescindible perquè l'alternativa era perdre-ho tot. D'aquesta manera s'han vist laminats drets socials i laborals, llibertats polítiques, drets humans de segona generació, avanços de caràcter ecològic i relacions internacionals basades en el respecte i la solidaritat. Certament, l'estratègia de la por pot conduir a estadis de paràlisi social, però també provoca reaccions basades en l'exigència de drets i llibertats que són fruit de lluites i conquestes que els poderosos volen fer passar per privilegis.

15 Si aquesta realitat és certa en els països capitalistes avançats amb un potent estat del benestar, ho és més encara en països on l'estat del benestar estava desenvolupant-se, perquè la fallida del sistema de xarxes solidàries i socials que implicava ha generat exclusió social i pobresa a uns nivells inimaginables fa pocs anys. I, en l'extrem contrari, la riquesa s'ha acumulat en les rendes i patrimonis més elevats, eixamplant l'esclatxa social fins a nivells insostenibles socialment i desarticulant la classe mitjana.

20 La dreta política i l'oligarquia econòmica han tingut especial interès en centrar el focus d'atenció sobre la crisi econòmica, que certament és la que afecta més directament la vida de les persones. I és evident que l'impacte d'aquesta crisi ha canviat per a sempre la vida d'àmplies capes socials pel que fa al treball, la vivenda, la protecció social, l'educació, la sanitat, els serveis socials, la capacitat de consum, el dret a la informació, les relacions intergeneracionals etc. El pensament únic en aquest aspecte ha contribuït a generar un estat d'opinió segons el qual tot és prescindible si contribueix a solucionar-lo. I per això s'han ofert sacrificis que apaivaguen la fam del monstre econòmic sense tindre en compte que la fam del monstre és insaciable.

30 Així doncs, les estratègies comunicatives de la dreta i l'oligarquia es basen en amplificar de manera obscena els indicadors escassos que apunten cap a una tímida "recuperació econòmica". Aquesta estratègia, no obstant, conté aspectes que cal situar en un primer plànol:

35 a) En l'aspecte econòmic, no existeixen indicadors reals, a hores d'ara, que apunten cap a una veritable recuperació. Tant els índex de desocupació, com d'afiliació a la seguretat social, com d'exili juvenil, de regeneració del teixit industrial o d'increment del nombre dels treballadors autònoms indiquen que la realitat econòmica no millora.

- b) En l'aspecte polític, no només no s'ha recuperat la confiança en la política com a instrument necessari de defensa dels interessos populars, sinó que s'ha incrementat aquesta desconfiança.
- c) En l'aspecte ideològic, l'estratègia de la por comença a perdre la partida perquè la percepció social és que tots els sacrificis no només no han millorat la qualitat de vida, sinó que semblen sacrificis irreversibles a canvi de no res.

La nostra obligació com a formació política, en canvi, consisteix a desemmascarar el parany que subjau als interessos publicitaris d'anunciar una recuperació econòmica inexistent perquè, encara que aquesta existira, que no és el cas, es construiria sobre el solar deixat per la destrucció dels drets i llibertats que nosaltres impugnem en la seua totalitat. Per a uns, per a la dreta política que ha governat la nostra terra durant tota una generació, perquè pensen que eixos focs d'artifici poden emmascarar les corrupcions, lladronicis, abús de poder i ús il·legítim de les institucions que els han caracteritzat. Per a uns altres, per als poderosos de les oligarquies financeres, perquè d'aquesta manera poden seguir generant por control social que afavorisquen els seus interessos.

Per a nosaltres la superació de l'actual crisi que ens paralitza no implica només recuperació econòmica, reactivació del teixit industrial i creació de llocs de treball. Aquests factors són necessaris però no suficients. La creació d'ocupació ha de basar-se en treballs estables, drets laborals, recuperació del drets adquirits que s'han vist laminats, i recuperació del poder dels convenis col·lectius i dels interlocutors socials.

Ara bé, els aspectes econòmics han d'anar units a la recuperació de la dignitat política, la sostenibilitat ambiental i la participació democràtica en la cosa pública. Cal apostar decididament per la recuperació de la dignitat del poble valencià, de les persones que viuen, treballen o pateixen en la nostra terra i a les quals no se'ls pot oferir un futur en què toque elegir entre treball o drets. La nostra aposta no és només la de la recuperació econòmica submissa, sinó la de convidar a un futur on les persones puguen dur la seua vida de manera lliure i digna, on es puguen superar les carències i dificultats que hem descrit, perquè no són inevitables ni fruit d'una crisi sense responsables, sinó conseqüència de polítiques injustes i dirigides al benefici d'unes minories en detriment de la majoria. La nostra manera d'encarar el futur passa per democratitzar el protagonisme del canvi.

Els valencians i les valencianes hem patit particularment una crisi política derivada d'un partit que ha confós el poder (com a palanca de transformació) amb el poder (com l'objectiu de la política). Eixa confusió, unida a l'estafa global en forma de crisi econòmica, ha provocat que assistim amb estupor impotents a les pràctiques continuades de degeneració política que ja considerem normals. Per això cal oferir un futur d'esperança

amb una democràcia inclusiva on els segments més vulnerables de la societat no siguem condemnats a l'exclusió. La millor vacuna contra això són les polítiques que impedisquen que les diferències socials d'origen no determinen la vida futura de les persones, de la mateixa manera que la llengua, el sexe, l'orientació sexual o les diferents capacitats personals són simplement factors consubstancials amb cada persona que no poden ser motiu de discriminació.

Hem viscut massa anys on se'ns ha volgut fer creure que la nostra força depenia de tamany del que posseïem i, per tant, hem sofert un procés de despersonalització on s'ha passat del que som al que tenim quan, a més, no tenim res, perquè, quan els focs d'artifici han passat, la llum també s'ha apagat. Per això defensem polítiques que posen en valor la felicitat de tots els dies, la defensa d'allò menut, que arriben a les persones encara que no ens situen en un mapa inexistent.

I en la mateixa línia volem recuperar una administració transparent i un govern honest, perquè la corrupció no és una malaltia pròpia dels valencians i les valencianes, igual que la crisi econòmica no és un mal inevitable que requereix tractaments d'amputació. La corrupció és el símptoma d'una democràcia de baixa qualitat, amb nuls mecanismes de participació ciutadana i amb un ús partidista de les institucions públiques. Per això no s'ha d'atacar la corrupció, sinó els mecanismes que la fan possible, desenvolupant polítiques de control democràtic de la gestió del govern per part de l'oposició o de les institucions públiques, de participació pública, a través dels mecanismes que calga, de la supervisió de la gestió o, directament, desenvolupant els ressorts constitucionals de participació directa en l'activitat pública.

25

IV.ACTUEM LOCAL, PENSEM **GLOBAL**.

La inserció de l'Estat espanyol a la Unió Europea ens obliga a examinar el vell problema de les relacions centre-perifèria des d'una òptica amplificada.

Situacions recents, com ara les demandes independentistes de Catalunya o Escòcia, tornen a donar vigència als plantejaments de Gramsci sobre la importància de les reivindicacions populars democràtiques com a motor de transformació social, per damunt dels estrictes condicionants economicistes immediats, més encara quan la deriva de molts Estats europeus condueix a la postergació de les potencialitats de certes societats conscients de la seua identitat en benefici dels interessos centralistes de les èlits. L'Estat actual, sovint, no està a l'alçada de les necessitats i de les capacitats reals de la seua població, i perverteix el sentit del terme "solidaritat interterritorial" per fer-ho equivalent a la perpetuació de les oligarquies que basen el seu poder en la combinació dels negocis privats amb la capacitat per saquejar els fons públics.

Però no habitem l'Europa dels Pobles, sinò la dels Estats, els quals han aconseguit que les estructures europees es mostren sovint bel·ligerants, o almenys indiferents, contra qualsevol intent de reordenació territorial que busque satisfer les creixents expectatives de la gent d'obtindre major poder de participació i decisió.

- 5 IdPV ha de lluitar per avançar en una visió transversal de l'espai europeu, on les relacions entre pobles siguin totalment naturals i acceptades, no sols a l'àmbit econòmic, sinó també al personal, comunicacional i cultural. **Més democràcia vol dir més proximitat de les decisions a la gent.**

10 La integració europea té, doncs, llum i fosc. Cal lluitar contra l'intent dels Estats per convertir la Unió Europea en una simple caixa de resonància dels seus propis interessos, perill del que teòrics com ara Stefano Rodotà ens advertien tan lluny com al moment de l'aprovació de l'Acta Única Europea, al 1987, i que es fa pales amb l'actitud de l'establishment polític de països com ara Alemanya o Regne Unit. Però al mateix temps, les diferents ideologies presents al continent europeu han sabut adaptar el seu discurs, de tal manera que "Europa" és a hores d'ara un mot que conservadors, liberals, socialdemòcrates i fins i tot l'extrema dreta saben utilitzar al seu discurs en benefici propi, com si fos una extensió natural de cadascuna d'aquestes ideologies. L'ecosocialisme hauria de fer el mateix treball d'adaptació, i posar en valor aquells elements del discurs europeista que millor connecten amb els nostres ideals de sostenibilitat, igualitarisme i socialisme democràtic, per tal de tendir ponts amb totes aquelles propostes polítiques semblants a la nostra.

I fora d'Europa?

25 La vocació de l'esquerra cap a la solidaritat internacional hauria de menar-nos a teixir noves xarxes de col·laboració amb les propostes emancipatòries emergents arreu del món, i especialment amb els moviments polítics d'Amèrica Llatina, què han demostrat que saben governar mitjançant la combinació de reformes socioeconòmiques amb propostes d'integració de les poblacions indígenes des del respecte a la seua identitat, de preservació dels ecosistemes i d'avanç en drets i llibertats individuals. Els exemples Equador, Bolívia, Brasil i Uruguai estan presents per tothom. Però també ens importa la lluita dels sindicats de treballadors i de les organitzacions feministes i LGTB a la resta del món, especialment al països islàmics riberencs de la Mediterrània, amb els que tenim tants interessos comuns.

35 Cal una nova Internacional de les esquerres mestisses, d'aquells moviments polítics que arrepleguen el millor de les lluites del segle XX i el projecten en el nou mil·lenni sense estereotips i amb un missatge transversal, alliberador de l'ésser humà en tota la seua complexitat personal i social.

V. ÉS L'HORA DE **CANVIAR**

5

La proposta d'Iniciativa de convertir un acord amb altres forces polítiques, en l'acord estratègic polític i electoral que avui és Compromís està donant els seus fruits, encara que quede molt per fer per a consolidar una realitat massa dependent de la conjuntura i dels debats interns.

10

La presència de la coalició en els mitjans de comunicació ha passat de ser l'efecte de la novetat a ocupar un espai propi gràcies a l'aparició constant de les denúncies que hem presentat en aquests set anys. Aquesta actitud va convertir a Compromís en referent de radicalitat democràtica enfront de l'immobilisme d'altres forces i enfront d'una dreta els objectius de la qual de govern han afavorit la desigualtat, la pobresa, la destrucció del medi ambient i l'aprofundiment de la crisi econòmica.

15

Compromís va ser protagonista d'un canvi que avui sembla més proper que mai. Però la història no ha tingut fi com pronosticaven alguns sinó que, molt al contrari, s'ha accelerat. Vivim en un moment particularment convuls, ple d'incertesa i incapacitats en el qual, més que mai, la Política, la participació i les idees siguen les que proporcionen solucions i certeses.

20

Una vegada en marxa el cicle electoral, a la llum dels resultats de les eleccions europees i immersos en aquesta agonia capitalista que condiona la nostra societat d'extrem a extrem, ens sembla que empoderar a les persones, inaugurar un nou cicle de les institucions, reactivar la societat civil crítica i procurar eixides progressistes de la crisi, són tasques que ens exigeixen prendre la iniciativa.

25

Si estem d'acord a **contribuir a conformar noves majories socials i polítiques**, no podem deixar de fer propostes que contribuïsquen a traure a les persones i les famílies de la crisi. Prou que li agreguem la pretensió de llibertat per a adonar-nos que no hi ha eixida de la crisi sense limitar de manera significativa el sistema capitalista i el seu paradigma de procurar el màxim benefici econòmic.

30

35

Si **volem ser protagonistes i no mers espectadors**, és per a retornar aqueix protagonisme a qui mai va haver de perdre-ho, que és la ciutadania, en un sistema democràtic, sistema que, si ben no acaba de trobar la seua configuració definitiva, ha de sustentat-se en la fortalesa de les institucions i en el manteniment d'una relació fluïda i oberta entre aquestes i la societat civil. Reivindiquem aqueix protagonisme sense

prepotències, des del reconeixement que hem col·laborat, al costat de moviments socials, forces polítiques i milers de persones, a fer possible aqueix canvi.

5 Volem ser protagonistes del canvi polític en un espai i un territori concret per a convergir amb altres forces polítiques d'altres espais i altres territoris de manera a estendre més enllà dels nostres límits aqueixa transformació a la qual ens referim

10 Volem ser protagonistes **del canvi que es percep però que cal construir**, doncs la història ni és inevitable ni és autoevident, requereix esforç i intel·ligència.

15 Per descomptat, la voluntat de ser protagonistes no és suficient per a ser-ho. L'acció política requereix de compromisos, i açò implica definir propostes i abandonar el terreny de l'exclusiva denúncia.

20 Per a Compromís és l'hora de desenvolupar alternatives clares, creïbles i significatives. **És l'hora de passar de la protesta a la proposta.**

25 L'aconseguit fins ara és conseqüència d'una actitud coherent i necessària, que sens dubte ens ha donat, encara que de forma territorialment desigual, rèdits mediàtics i ha servit per a conscienciar la població.

30 Però no hem de confondre la presència en els mitjans de comunicació, en bona mesura sobredimensionada per les circumstàncies, amb la influència real que té Compromís. **L'hegemonia social d'una alternativa de govern i transformació no se sustenta només en una presència mediàtica** que, sent important en les societats capitalistes avançades, no és directament determinant del suport social o electoral.

35 L'excés de presència d'alguns membres de Compromís en els mitjans pot haver implicat certa distorsió de la realitat i, amb açò, l'abandó d'una banda d'una pràctica política immersa en la societat, i per una altra de l'anàlisi constant com a instrument fonamental de la política.

40 Hem de reivindicar des d'Iniciativa el treball dels militants, la necessitat de crear lideratges socials, lideratges compartits i col·lectius, sense renunciar, òbviament, a potenciar els lideratges individuals construïts.

45 El procés de canvi, que queda reflectit en les enquestes d'opinió, és el resultat de la confluència d'una dinàmica política, d'un aprofundiment de la crisi econòmica i del fàstic d'àmplies capes de la població. Aquestes enquestes d'opinió mostren que **el canvi en el País Valencià es va a produir amb molta probabilitat.**

Canvi, en primer lloc, primari, que expulsaria fora de la Generalitat al PP, el qual no podria mantenir-se en el poder ni tan sols amb suport d'altres forces polítiques .

5 Però si aquest canvi és possible en el *consell, el PP pot conservar en l'àmbit local un sòl de suport electoral molt significatiu que pot ser un fre important per a configurar polítiques des de la Generalitat que tinguen incidència directa en la població.

10 Els **arguments per al canvi** han sigut exposats i són coneguts: el fracàs de la gestió econòmica, unit al declivi del model ètic proposat a la societat, basat en l'enriquiment continu, han calat particularment en una societat valenciana que ha abraçat corrents **d'individualisme extrem. amb succedanis d'una ètica pública potent i compartida -és el mateix fet del predomini del públic, un dels factors aclamats pel conservadorisme-**.

15 En aqueixa dinàmica el creixement sense repartiment, la desigualtat com a requisit de promeses futures i de justícia social permanentment ajornada, de sostenibilitat del sistema, el mite de l'ascens social indefinit són arguments essencials de la configuració d'una ideologia en el qual consumisme, el cosmopolitisme estetitzant i la competitivitat transversal són expressions màximes d'aquest model. Com a succedanis de l'ètic apareixen fenòmens com la meritocràcia mal entesa –deslligada dels factors soci-econòmics de la formació o el coneixement– o el sentimentalisme extrem expressat en el plànol individual en la caritat i, en el públic, en una “solidaritat interpersonal” contraposada a mecanismes de repartiment basat en un sistema tributari just.

25 El model que promou aqueixos valors fa col·lapse, però no ho fa el seu sistema de valors, que queda amagat, ajornat, subjacent. Gran part de la ciutadania no genera mecanismes de crítica activa, sinó que es limita a cercar culpables de la no-realització generalitzada de les promeses implícites en les especulacions de la hipercompetitivitat, de les promeses del sistema. Moltes mobilitzacions no semblen ser conformades per la ciutadania– que reclama drets i assumeix deures – sinó per usuaris i usuàries, mers clients d'una empresa anomenat Estat a la qual reclamen millores en la qualitat del seu “producte” que són els seus serveis i que complisca amb la seua promesa de generar expectatives d'ascens social. L'estat del benestar no es percep com un assoliment històric conseqüència del progrés humà, sinó un producte que està en venda i els governants com els gerents del consell d'administració als quals els “accionistes” poden canviar cada quatre anys si veuen que els 35 comptes de resultats no els són favorables.

40 Enfront d'aquesta creença, l'esquerra emet discursos potents que critiquen algunes de les causes de l'emergència d'aqueix sistema de valors, però no sempre ha sabut oferir un **mapa alternatiu positiu**. Així, l'oposició s'instal·la en un negativisme sufocant, còmode, que encara que era imprescindible quan es tractava de lluitar contra la indiferència, és

insuficient per a armar canvis en el plànol ideològic real.

5 El potent sorgiment d'ofertes polítiques, gens menyspreables, té la seua sustente en la incapacitat de l'esquerra – des de la socialdemòcrata fins a l'esquerra postcomunista - de **construir mapes alternatius amb els quals la ciutadania poguera identificar el camí creïble i comprensible**, per a construir una societat alternativa. Aquestes ofertes polítiques no obstant açò acudeixen al que podríem denominar un neopuritanisme basat en l'autoinculpació dels polítics, que pregonen l'ús d'unes virtuts personals que, en si mateix, no aporten massa al canvi de valors. Tot açò és, a més, una font suplementària de 10 contradiccions per al canvi, doncs a l'hora de cercar la constitució de blocs socials de progrés, els defensors d'aquest neopuritanisme queden enfrontats de forma irresoluble amb el que ells identifiquen com a origen dels mals de la degradació democràtica perquè inclouen, sense distinció, tot allò que és qualificat d'antic sense detenir-se a distingir.

15 Una gran responsabilitat de les opcions polítiques com a Iniciativa és **recuperar un sentit per al progrés, diferent al que ven el capitalisme**, basat en el creixement accelerat i indefinit, i convertir-ho en propostes de govern, concretes i factibles. El nostre espai polític inscrit en el marc de pensament del ecosocialisme i de l'ecologia política, està en la infància en l'estat espanyol, i els intents per construir un espai comú amb altres forces 20 polítiques resulten desalentadores, a pesar que la gran majoria de la població percep la qüestió ecològica com un dels grans reptes de la humanitat. Aquest esforç constant en favor **d'enfortir l'espai ecosocialista, almenys a el País Valencià**, malgrat les dificultats, forma part del nostre sentit d'existir i constitueix una aportació essencial als processos d'emancipació i de 25 transformació social. Siga com siga, hem de plantejar aquest canvi com un procés complex que es va a desenvolupar enmig de múltiples contradiccions i camps de tensions.

L'aposta de la dreta en els pròxims mesos és que la recuperació econòmica i la renovació de persones en l'adreça del PP siguen argument suficient per a presentar-se davant un 30 electorat la memòria del qual s'ha demostrat curta. Encara que no sembla que pugua ser decisiva, no és menyspreable que la recuperació de dades macroeconòmiques, al costat d'un treball sistemàtic en els mitjans de comunicació, tinga un paper important en la mobilització del seu electorat. Per tant **l'acció política no ha d'anar dirigida solament a la denúncia i l'atac a l'adversari, sinó, sobre tot, a construir una alternativa creïble i 35 plausible que desvie l'atenció des de les meres promeses i els canvis formals a les certituds sòlides i les propostes de transformació, que convertisquen les il·lusions en programa de govern.**

40 Tampoc cal oblidar que en àmplies zones del territori valencià, **especialment en el sud, el major problema de Compromís és, senzillament, la ignorància de la seua existència**

per a una majoria de l'electorat. Per a corregir aquesta deficiència ha de ser una prioritat estratègica urgent cercar recursos i mobilitzar de forma eficient els existents, tant econòmics com de qualsevol tipus, incloent la presència en els mitjans de comunicació i el territori dels lideratges.

5

Les tremendes tensions en la qual viu la població, particularment a el País Valencià, per la preeminència de la corrupció, pot fer-nos confondre la fi amb els mitjans. La fi no és obtenir uns resultats electorals suficients per a desplaçar al PP, sinó **conformar un govern que promoga la transformació social i de la vida pública.** En última instància cal desfer la confusió entre ideologia –fins últims– i la política –actuacions per avançar cap a aqueixes finalitats– i entendre que el canvi és una qüestió política. Per tant l'important és el resultat, que no és la victòria abstracta, sinó **la capacitat de governar,** de presentar-se com a opció de govern. De fet un dels arguments que repeteix i reiterarà el PP és que l'únic objectiu de Compromís és desplaçar-los del poder, argument que si bé és una volta més de l'afirmació que "tots són iguals", cala en una població que se sent desplaçada i enganyada per la política.

10

15

En aquest escenari la nostra actuació ha de consistir, almenys, en:

20

25

- **treballar per racionalitzar les candidatures per a enfortir un grup parlamentari** que, sent suport d'un futur govern, complisca amb les seues funcions de control parlamentari
- **focalitzar els missatges** en les preocupacions de les persones
- **analitzar la política** preelectoral i postelectoral de pactes, ja que no sembla que vaja a haver-hi majories absolutes
- **projectar el programàtic** des de la premissa que la primera decisió és un ajust real entre el desitjable i el possible.

30

Serà més fàcil trobar complicitats per a una ètica de la sobrietat en l'acció fonamentada a compartir la veritat amb els electors que en promeses impossibles de complir.

35

40

En aquest sentit **l'absència d'una cultura de govern repartida en bases i quadres** dels partits i coalicions d'esquerra ens obliga a cercar mecanismes de formació i debat. És un dèficit que no ens podem permetre. Un factor clau per a enfortir-nos com a opció de govern és la valoració de conceptes tals com el d'eficàcia que, al seu torn, es materialitza en estabilitat i governabilitat. Aquests conceptes s'han degradat fins a la caricatura per l'abús en els discursos, associant-los al desgastat bipartidisme, però cal demostrar que són conceptes vàlids i possibles encara que des de premisses diferents, doncs si sempre són principis vàlids, ho són molt més per a la població més fràgil. L'esquerra té l'obligació de convèncer a la societat que només amb potents maquinàries de poder polític –encara que renovat en les seues formes- es podrà, per exemple, salvar l'Estat social.

Entendre que **vèncer les resistències socials a mesures diferents significa armar un bloc de suports diferent del que va recolzar al PP**, requereix definir amb claredat el sector social al que es dirigeix una força política i, al costat d'açò, ser capaces d'aglutinar entorn de les seues propostes un subjecte històric de canvi. Avui, en les societats capitalistes avançades, la classe treballadora s'ha transformat, i no es pot pensar en un projecte de transformació social, ací i ara, sense comptar amb aquest grup social sobre el qual ha recaigut el pagament de la crisi, un grup social que està constituït per xicotets comerciants i empresaris, emprats de diferents sectors, funcionaris, estudiants, petits agricultors, als quals se'ls ven la il·lusió que no són treballadors, però als quals s'utilitza per a generar plusvàlues per a les grans empreses, la banca i empreses financeres. Aquesta classe mitjana precaritzada o en procés de precarització no deixa de ser part de la classe treballadora, a la qual es confon amb nous conceptes que pretenen evitar que es convertisquen en subjecte històric de canvi.

(...)

tot això són banalitats.

*Allò que val és la consciència
de no ser res si no s'és poble.*

*I tu, greument, has escollit.
Després del teu silenci estricta,
camines decidament.*

Vicent Andrés Estellés, *Llibre de Meravelles*